

[Erlendsson.]

har givet udtryk for vedrørende dette lovforslag. Dertil kan jeg sige, at vi mener, at de erhvervsfolk, som har med de pågældende erhverv at gøre, er klogere og har mere indsigt end måske en lidt bedrevende minister. Der er jo et gammelt ord, der hedder, at magt korrumpere. Hvis man tror, man har magt til at gøre et eller andet, som griber voldsomt ind i andres lovlige rettigheder, bliver det måske lidt vanskeligere at tænke sig om og være retfærdig, hvis magten er så tydeligt demonstreret i lovgivningen som den, ministeren her ønsker at få.

Det er galt nok, at fiskeriministeren har magt til at indgå internationale begrænsninger. Vi husker den latterlige affære med laksefiskeriet ved Grønland, hvor Bing Crosby og hans fiskervenner fik mulighed for at nedsætte både syddanske og grønlandske fiskeres mulighed for at fange den laks, som de havde fanget i disse farvande igennem så mange år. Spaniolere, russere, nordmænd og mange andre nationer ligger i Davis Strædet og fisker rejer, så det brager. Det har man ikke hørt nogen særlige beklagelser over eller nogen form for magtanvendelse. Men danske fiskere kan man ramme. Man siger, at man vil forhandle med dem først, men det kan man jo gøre mere eller mindre alvorligt. Hvis man ikke tror, at disse folk fra erhvervet selv har den bedste indsigt i, hvad der tjener erhvervet både på kort og på lang sigt, så har man efter min mening udtrykt en mistillid til disse erhvervsfolk, som er ganske uberettiget.

Ministeren må forhandle sig frem, til han har fået consensus fra erhvervet. Det ligesom ligger i vort ændringsforslag, og det var den stilling, som fiskeriorganisationerne tog, inden de mødte landbrugs- og fiskeriudvalget. Det har stået i bladene, så jeg røber ikke derved, hvad der skete i landbrugs- og fiskeriudvalget, det vil være langt fra mig, men det har tydeligt stået i dagbladene, at man var målløs over, at fiskeriministeren kunne komme med et så indgribende lovforslag uden at have forhandlet i forvejen med fiskeriets egne organisationer. Det drejer sig jo alligevel om Danmarks tredjestørste erhverv, der i 1974 stod for en eksportværdi på 20 pct. af landbrugets eksport. Det er altså ikke ligegyldigt, hvad der bestemmes

af ministeren, og på hvilken baggrund han bestemmer.

Det er måske sådan nu, at fiskeriets organisationsformænd er faldet til igen. De har fået indført i forordet, at den ved lovforslaget givne bemyndigelse kun er gældende i de tilfælde, hvor man fra dansk side ikke har kunnet tiltræde internationalt vedtagne foranstaltninger. Men der står jo en særdeles vid bemyndigelse i § 1 under § 20 a: „Fiskeriministeren kan for en eller flere fiskearter eller krebsdyr og gældende for nærmere angivne havområder“ — hvilket kan være særdeles fjerne havområder — „foreskrive begrænsninger af fangstmængde og/eller fangstindsats samt fastsætte nærmere regler til gennemførelse af sådanne begrænsninger.“ Er det ikke en diktatorisk beføjelse, man herved giver fiskeriministeren? Er det beføjelser, som et gammelt demokrati kan være bekendt at stemme for og indføre i sin lovgivning? Det mener vi ikke i mit parti.

Vi har set, hvordan man forhandler sig frem, med hvor stor venlighed man møder op i internationale forhandlinger og gerne skulle komme hjem med et resultat. Men dette resultat skal ikke opnås, før der er ført en hård fight, og før ministeren i folketinget har lagt frem, hvad det er, han har tænkt sig at gøre.

Derfor stemmer vi imod lovforslaget, og vores bemærkninger til det, som hr. Kofoed efterlyste, er, at det må være et hovedprincip, at der over for Danmarks produktive erhverv tages de mest vidtgående hensyn til den indsigt og sagkundskab, disse repræsenterer. Dette hensyn gør sig måske mere end for noget andet erhverv særlig gældende for fiskeriet, hvis fremtid bestemmes af kommende, meget vanskelige internationale forhandlingens heldige udfald.

Vi hørte fra hr. Søren B. Jørgensen, at hvis dette lovforslag ikke vedtages, vil det betyde anarki på fiskebankerne og den stærkes ret. Jeg vil dog lige minde om, at det ser ikke ud til, at den stærke altid får ret. Jeg behøver sikkert ikke nærmere at udvikle, hvad jeg mener hermed. Alle, der læser aviserne, ved jo, hvordan det er gået i Nordatlanten, og hvad der nu ser ud til at komme ud af det. Her er det ikke den stærkere, som kommer til at vinde, men det er den, som bliver ved med